

ikke, som han giver udtryk for. Det forholder sig ganske anderledes. Men det er nu en biting.

Jeg var også selv til stede ved den konference, hedder det vist, hvor hr. Scott Ritter talte, og jeg forbløffedes over den totale omvendelse, der var sket, og jeg beklager meget, at jeg ikke nåede at få tid til at spørge ham, hvad der egentlig lå bag, for den absolutte omvendelse, der havde fundet sted, virkede faktisk utroværdig på mig.

I hvert tilfælde vil jeg sige, at Saddam Hussein da sikkert selvfølgelig kun er en blandt flere diktatorer, men han er altså en, der i øjeblikket sidder i en central rolle med mulighed for at for så vidt sætte hele Mellemøsten i brand ved hjælp af de uhyggelige våben, han er ved at udvikle. I den situation, som er kontant og konkret, synes jeg, det er og bliver den vestlige verdens opgave som den egentlige magtfaktor, i hvert fald i den region, at sørge for, at han ikke løber løbsk.

Formanden:

Fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Sagen og forespørgslerne her i dag om Irak må siges at være højaktuelle. Det er derfor også en fin anledning til, at vi nu igen får lejlighed til at debattere spørgsmålet om Irak og dets masseødelæggelsesvåben og om, hvordan vi fra dansk side skal håndtere Iraks modvilje til at samarbejde.

I sidste uge havde vi en høring i Folketingets Udenrigspolitiske Nævn og Forsvarsudvalget, hvor vi hørte eksperternes bud på den aktuelle og den fremtidige situation i Irak. Jeg tror faktisk, vi alle sammen blev klogere.

Meget har ændret sig de seneste måneder. Fra at USA mere end antydede, at man var parat til militær enegang mod Irak, er der nu i fredags vedtaget en resolution med opbakning fra alle Sikkerhedsrådets 15 medlemmer.

Vi er også meget tilfredse med, at det nu er FN-sporet, der følges, men tror næppe, at det ville være lykkedes, hvis ikke USA havde presset så hårdt på.

Det er også klart, at det, at Den Arabiske Liga på sit møde sidste weekend valgte at støtte op om Sikkerhedsrådets resolution, også støtter sagen i international sammenhæng.

Med andre ord: Verden tager truslen fra Irak alvorligt. Vi står sammen om kravet om, at Irak skal opgive sine masseødelæggelsesvåben.

Det irakiske parlament sagde nej til resolution 1441. Ingen stemte imod denne beslutning. Ironisk nok er det Saddam Hussein, der nu personligt sammen med sine rådgivere har besluttet at sige ja, selv om det er, som vi har hørt, under protest. Men det er godt, at han har sagt ja. Derved er en eventuel krig rykket længere væk, om end det stadig væk kan være aktuelt. Alt dette beror nu på Irak selv.

FN's våbeninspektører skal have uhindret adgang til alle steder i Irak. Det er den første betingelse. Det må nu komme an på en prøve, om regimet vil samarbejde med våbeninspektørerne.

I årevis har Iraks leder omgæet og løbet om hjørner med hele verden. Man har modarbejdet alle aftaler, man selv har indgået. Alle anstrengelser for at få Saddam Hussein til at samarbejde har været forgæves, og det er det, Irak nu må forstå.

Der er ingen vej tilbage. Våbeninspektørerne skal have uhindret adgang alle steder i Irak i forsøget på at kortlægge Iraks besiddelser af kemiske våben, men ikke mindst også af faciliteter, som udvikler atomvåben, for meget tyder jo på, at Irak inden for ganske få år vil være i stand til at producere atomvåben.

Saddam Hussein er en særdeles farlig mand. Ikke kun er han i stand til at producere masseødelæggelsesvåben, men han er også i stand og har vilje til at bruge dem. Det beviser det forfærdelige kemiske angreb på den kurdiske befolkning i Irak med al tydelighed. Ligeledes har Kuwait og Iran fået aggressionen at føle. Vi har med en mand at gøre, som ingen våben skyer, og som hensynsløst udnytter sin egen befolkning. FN's program om mad for olie har ikke resulteret i nogen som helst fremgang for den irakiske befolkning.

I Det Konservative Folkeparti følger vi situationen nøje. Sagen skal drøftes i Sikkerhedsrådet, før eventuelle militære eller andre skridt vil blive taget i anvendelse, i det tilfælde Irak viser sig ikke at ville efterleve resolutionen. Foreløbig håber jeg og Det Konservative Folkeparti på, at Saddam Hussein bøjer sig, og der derfor ikke skal tages yderligere skridt.

Hvordan og hvornår og med hvem eventuelle militære skridt skal tages, vil jeg ikke i dag tage stilling til. Blot vil jeg konstatere, at verden naturligvis ikke kan se passivt til, hvis Irak vælger at ignorere resolutionen, men det spørgsmål må vi så drøfte, hvis og når det skulle blive aktuelt. Dermed er jeg helt enig med både statsministeren og udenrigsministeren.